

РЕШЕНИЕ

№ 14075

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **1414** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на П. З. З. чрез пълномощник адв. К. против решение от 22.11.2024 г., постановено по НАХД № 9863/2023 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 23 - 4332 - 008207 от 16.05.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР (ОПП-СДВР). Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Излагат се доводи за допуснато нарушение от районния съд, който не е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който да осигури обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност. Намира за разколебана достоверността на свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели относно всички релевантни за съставомерността на деянието факти, които обуславят административно наказателната отговорност, и с които е обосновано административното обвинение. Излагат се съображения, че от събраните гласни и писмени доказателства може единствено да се направи извод за законосъобразно от процесуална гледна точка административнонаказателно производство, но не и да се установи по безспорен начин извършването на нарушение от страна на З. с отразените в наказателното постановление

параметри. Претендира се отмяна на обжалваното решение и произнасяне по съществото на правния спор с отмяна на наказателното постановление. Заявява искане за присъждане на разноски.

Ответникът - Началник на сектор в ОПП - СДВР, в депозирани по делото писмени бележки, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 23 - 4332 - 008207 от 16.05.2023 г., издадено от началник сектор в ОПП - СДВР, с което на П. З. З., на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 104а от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 09.04.2023 г., около 22:50 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], П. З. З. управлявал личния си лек автомобил марка ”БМВ 525 Д” с рег. [рег.номер на МПС] , като до магазин „И.“ водачът използвал мобилен телефон по време на движение без устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете. Водачът държал телефона в ръката си. Същият бил сам в управляваното от него МПС. Автомобилът е спрял за проверка. Съставен е АУАН серия № GA 707136 от 09.04.2023 г. В акта е отразено, че с горното водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 104а от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното пред Софийския районен съд наказателно постановление. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, установената от Софийския районен съд фактическа обстановка. В хода на съдебното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения при осъществяването на събраните по делото доказателства. Противно на изложеното в касационната жалба, съдът е изпълнил процесуалното си задължение по чл. 13, ал. 1 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН, като е събрал съгласно чл. 107, ал. 2 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН доказателствата от значение за пълното и всестранно разкриване на обективната истина по случая. Преценил е, поотделно и в съвкупност, събраните в административнонаказателното производство и в съдебното следствие доказателства, писмени и гласни, които са еднопосочни и достатъчни за установяване на обстоятелствата от предмета на доказване в определените с чл. 102 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН граници.

Касационната инстанция не може да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса, както и не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но е оправомощена да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл. 14 от НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото не сочат. В случая, Софийският районен съд е проявил активност и е събрал всички относими, допустими и поискани от страните доказателства и е осъществил дължимия анализ на доказателствения материал. Действително, при разпита свидетелите Г. Х. и А. С. са заявили, че няма конкретни спомени за случая, но в тази връзка настоящият състав отчита характера на служебната дейност, която извършват тези свидетели, както и практическата и житейска невъзможност да си спомнят в детайли всеки конкретен случай във връзка с изпълнението на служебните си задължения. Освен това по факта, че наказаното лице на посоченото време и място на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е използвал (държал) мобилен телефон, изобщо не се спори.

Неоснователно е възражението, че АУАН е издаден от некомпетентен орган. Не се спори, че АУАН е съставен от младши автоконтрольор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“. Представена е Заповед № 8121з -1632/ 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, видно от която определени да издават фишове за налагане на глоби и да съставят АУАН са полицейските органи определени в т. 1.1, т. 1.3.1 и т. 1.3.2, като длъжността младши автоконтрольор е посочена в т. 1.3.2 от заповедта, поради което АУАН се явява съставен от компетентен орган и е валиден, а не нищожен акт, а възраженията на касатора в обратен смисъл са бланкетни и неоснователни.

Софийският районен съд правилно е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 104а от ЗДвП, която забранява на водача на моторно превозно средство да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Тази забрана е свързана изцяло с безопасността на движението и цели да елиминира предпоставките за извършване на пътнотранспортно произшествие, произтичащо от намалено внимание и невъзможност за адекватна реакция при необходимост. Безспорно е установено по делото, че касаторът е бил спрял именно поради обстоятелството, че докато управлявал автомобила е използвал мобилния си телефон /без

значение с каква цел, щом същият си е служил с него/ и в тази връзка впоследствие му е било наложено административно наказание. Всички обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са безспорно установени в съдебното производство въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Свидетелските показания на актосъставителя потвърждават извършеното нарушение. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал. 4, т.6 от ЗДвП като наложената глоба е във фиксирания от закона размер.

По посочените съображения, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 63д, ал. 1, предл. 2-ро от ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено, като при съобразяване с предмета на делото и проведеното едно съдебно заседание, по което не е взел участие представител на ответника, се присъдят 80 лева - чл. 26е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.11.2024 г., постановено по НАХД № 9863/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА П. З. З., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата в размер на 80 (осемдесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: